

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

Num ullum scelus eò gravius existimamus, quod Diabolicum vulgò appellamus? Atque hæc nomenclatura, non scelus modo, sed invidiam in scelere pertinaciam demonstrat; rectè respondet Jo. Episcopus, c. XVI. p. 306. Ita sanè est. Sed hoc ipsum scelus, hæc ipsa pertinacia, idcirco saltem gravissima censei potest, quia à liberâ Diabolorum voluntate, & ingratissimâ contra DEUM rebellionem, (longâ an brevi, quis dixerit?) ortum suum habet. Disertè enim Diabolus dicitur non perstitisse in veritate. Job. II X. 44. à principio peccare. I. Job. III. 8. peccasse. II. Petr. II. 4. non servasse suam originem vel principatum, sed domicilium suum reliquisse. Jud. 6. & similia. Absque hoc esset, non magis censenda forent facta ipsorum mala, si necessaria ea esse velis, punitione novâ digna, quam luporum, ursorum, aliarumque ferarum bestiarum facta, quando ad innoxia animalia, ipsosque aded homines, licet innocentissimos, optimosque, dilaniandum, aut naturæ quodam impetu, aut fame irave stimulatæ feruntur. Hoc solum superesset discrimen, quod Diaboli sciant, quod ea, quæ faciunt, DEO displiceant, & si ad legem exigantur, peccata sint materialiter, belluæ autem istud ignorent. Interea, quid ipse de Diabolo sentiam, an videlicet hodieque liberè adhuc, an necessariò peccent, non est necesse, à me hoc loco exponi. Sufficit jam ad solutionem argumenti, quod ea, quæ Diaboli nunc faciunt, rectè scelera censei possint, ex eo, quia sceleratâ & liberâ suâ voluntate, in principio DEO, Domino suo, rebellarunt, & peccatorum gravissimorum reos se fecerunt, seque ipsos in hanc, in quâ nunc versantur, conditionem propriâ suâ culpâ precipitarunt; sive conditio illa sit, quod voluntatem habeant prorsus determinatam ad volendum id tantum, quod DEO contrarium & invisum est: sive conditio illa talis sit, quod liberè nunc persistere velint in rebellionem suâ, & quod obsequium suum DEO ingratum, sibi inutile esse sciant, jamque norint, latam in se damnationis irrevocabilem sententiam, cujus executioni catenis caliginis constricti reserventur, graviolemque condemnationem non metuant, quicquid fecerint; idcirco, inquam, hoc tantum operam dare student, ut, quoad ipsis licet, DEO egrè faciant, perdantque secum, quicquid ille salvatum cupit. Hæc ille, quæ sententiam nostram egregiè illustrant.

CXIV. Ad argumentum nonum respondemus, I. Per illud argumentum: Ubi definit longanimitas Divina, ibi definit peccatum: at in futuro seculo. Ergo, conclusi non tantum hoc: extinguendum tum penitus esse peccatum actuale, sed etiam: abolendum atque eradicandum originale atque habituale; cum
utrum-

utrumque divinæ longanimitati, tanquam materia & fomes iræ & furoris Divini, objiciatur. Si enim justissimum Numen idè æternum tolerare peccatum actuale nequit, quia per id nomen ipsius contumeliâ afficitur & majestas Divina læditur: neque tolerare æternum poterit peccatum habituale. Nam & hoc majestati atque voluntati suæ adversum est, nomenque ipsius sacrosanctum ludibrio exponit, atque propterea, fatentibus illis, qui hoc argumentum proponunt, infinitam atque æternam pœnam, cum DEUM infinitum lædat, perinde, ut actuale peccatum, mereatur. Jam verò hi ipsi peccato habituali, voluntati pravæ & peccato, ut vocant, coercito, in inferno locum relinquunt; & nisi relinquerent, aut damnatos in bestias, bonitatis atque malitiæ moralis expertes, commutarent, aut in statum longè meliorem, in quo virtutibus operam locarent, quod absurdum, deponerent. Necessè igitur est, aut majorem aut minorem propositionem in proposito argumento falsam esse. II. Rectè autem negatur major propositio: ubi desinit longanimitas Divina, ibi desinit peccatum. Ratio negationis hæc est, quia peccatum non simpliciter objicitur longanimitati DEI, sed in quantum non punitum, seu, quatenus pœna ejusdem, quæ in momento statim facti peccati à DEO justè irrogari poterat, longo tempore differtur, hunc in finem, ut, si pœnitentiam agat homo, pœna condonetur, sin, augeatur. Est enim longanimitas attributum, ex justitiâ & misericordia seu benignitate quasi compositum, seu temperatum. Justitia peccatori destinata, debetque pœnam. Benignitas differt, ut corrigat. Ubi igitur benignitas seu misericordia desinit, ibi desinere longanimitatem, quoad alteram sui partem, omninò concedimus: quemadmodum nec in inferno amplius differuntur pœnæ, cum correctio ibi nulla expectanda sit, sed perpetuò infligantur. Porrò ex contemptâ DEI bonitate justitiam Divinam veluti novas acquirere vires & in furorem converti, id est, majores depluere pœnas, pariter concedimus; sed quâ ratione hic furor, aut illa etiam pœnarum prorogatio, peccatum omne aboleat, id verò pervidere nullo modo possumus. Quare sub correctâ istâ majore propositione: Ubi desinit longanimitas, ibi desinit peccatum toleratum & impunitum; totum argumentum admittimus,

mus, nempe in inferno desinere quidem longanimitatem, sed hoc ipso peccatum non amplius tolerari sed puniri. Id quod III. amplius constat ex oppositione status beatorum & damnatorum. Sicut enim DEUS in præsentī vitâ fidelibus, promissa fidei præmia non eo statim momento confert, quo credunt, sed differt, ut constantiam eorumdem exploret & virtutes fide Christianâ dignas eliciat, ut tamen collato tandem præmio credere aut benè agere non desinant: ita pœnas reprobatorum procrastinat, ut emendet & ad meliorem frugem traducat, ut tamen illatis tandem suppliciis increduli esse & malè agere non desistant. Quod denique IV. clarissimè docetur dæmonum exemplo, circa quos, licet *maximè* DEUS nulla occupetur, illi tamen perpetuò peccant. Quid? quod hoc ipso necessariò & immutabiliter peccent, quia pœnam eorum non distulit DEUS, neque interposito gratiæ suæ intervallo ad pœnitentiam eos invitavit, sed immisissâ statim pœnâ omnem benè agendi vel occasionem vel facultatem præcidit. Idem igitur & de damnatis dici necesse est, aut discriminis huius, si quod prætexeretur, graves & solidæ rationes adducendæ sunt.

CXV. Ad argumentum decimum respondemus, I. Peccatum neque de essentiâ esse pœnarum infernalium, neque ex essentiâ, earundem tanquam proprium quoddam, promanare, sed habere tamen sese, ut accidens pœnarum istarum, respectu purorum & merorum hominum inseparabile; id quod argumenta à nobis adducta immotè probant. Quæ verò, si Christo Servatori nostro applicentur, ideò vim suam amittunt, quia in subjectum cadunt, omnis peccati ignarum, quinimò, cui peccare repugnat. Quemadmodum enim Christus nobis per omnia similis factus est, excepto peccato: ita omnia nostri causâ sustinuit, excepto peccato. II. Habes iterum instantiam à peccato habituali, cui necessariò obnoxii sunt damnati, à quo tamen Christus in ipsâ perpeffione pœnarum infernalium fuit alienus. Si igitur Christus, non obstante indivulso peccati originalis cum suppliciis damnatorum nexu, pœnas infernales, sine adhærente ei peccati originalis labe, exantlare potuit, cur easdem pœnas non potuit perferre, sine assumptione peccatorum actualium, non obstante eodem in meris hominibus nexu? III. Christum nostrî causâ patientem verè peccasse,